

der natuur, en machteloos legde het groote schip zich op zijde en liet zich neerwerpen op het zand.

En nu holde de geweldige landwaarts in, om als een woesteling te grijpen wat binnen zijn bereik kwam. Daar stonden de boomen, de reuzen der aarde, in machtige rijen. Ze hieven hun kruinen bebladerd ten hemel en strekten hun armen wijd uit in de lucht. Maar neen: ik alleen ben reus, schreeuwde de storm, en de anderen zijn dwergen, ik zal ze vernielen, de tergende boomen! En hij greep den een en smakte hem neer, dat zijn wortelen zich ophieven uit den bodem! En den ander, die weerstand bood en zich vasthechte in den grond, hulp zoekend bij den vasten bodem, greep hij in zijn top en boog hem over, dat hij knakte en brak. Of hij ontscheurde hem de machtige takken, en wierp ze spelend bij de bladeren, die hij geblazen had van de twijgen.

Voort ging hij, voort, over de steden en de dorpen, waar hij wat hoog was, nederwierp, waar hij daken en schoorsteenen verwoestte, waar hij soms dartel eens afdaalde diep in de straten en groote ruiten indrukte, dat ze rinkelend neervielen. En toen hij den toren zag van het Vredespaleis, die daar stond als een zinnebeeld van een reuzengedachte, de verbroedering der menschheid, toen lachte de storm, en spottend nam hij den windwijzerstang en boog hem om in de richting van Italië.

Dan voort weer, den wandelaar tegemoet en den landman, die terugkwam uit de stad, en de man en de vrouw en het paard, ze hadden geen adem bijna en geen kracht meer om te staan en te gaan. Ze spanden hun spieren en worstelden om vooruit te komen, naar het veilige huis, naar de wanden, die staan zouden; doch hun kracht raakte uitgeput, en amechtig stonden ze stil, tot hij hun voorbijgewoed was. En om te spotten met de veiligheid

der huizen, wierp hij hier een muur om en verbrijzelde daar een dak.

Voort weer, voort! Daar ligt een visschersvloot in veilige haven, achter een beschermenden dam. Maar de storm grijpt den dam in zijn forsche vingeren en verkruijmt hem tot aarde, en dan neemt hij de schepen en smakt ze tegen elkander, dat ze lek worden en zinken, of hij werpt ze te pletter tegen, op, over den dijk. Dan lacht hij om de noodkreten der armen, die hun bestaan, hun brood zien vergaan voor hun oogen.

Zoo holt hij voort, . . . tot zijn Meester zegt: Het is genoeg. Ga weer slapen op de zee.

En dan ontwaakt een andere reus, die ook lang geslapen heeft. 't Is de macht van de deernis, van het gevoel van saamhoorigheid onder de menschen. Alle leden lijden mede, waar zoovele leden lijden. Wat de reus van den storm heeft vernield, dat bouwt het medelijden weer op. Reeds te midden van den storm trokken de kloeke strandbewoners uit, om hem een kostbaren buit van menschenlevens te ontrukken, vóór hij ze wierp in de woedende zee. En waar dat niet gelukken kon, daar komt toch de deernis met woorden, met daden van troost. Daar gaat de Koningin des lands voor, en daar volgen allen, om tranen te drogen, om te herstellen wat de storm had beschadigd, om brood te geven aan de hongerigen en arbeid aan wie zijn broodwinning verloor. En de menschheid verblijdt zich, dat de reus van den storm de groote deernis wakker gemaakt heeft.

A. L.

Stoomdruk — LA RIVIÈRE & VOORHOEVE — Zwolle.